

Urup Kirke

Søndag d. 22. april 2018 kl. 11.00

Steen Frøjk Søvnald

Prædiken til 3. søndag efter påske, Joh 14,1-11. 2. tekstrække

Salmer

DDS 736: Den mørke nat forgangen er (DKK 46)

DDS 24: En vej eller anden, vor Herre ved råd (DKK 119)

DDS 613: Herre, du vandrer forsoningens vej (DDK 196)

DDS 62: Jesus, det eneste (DKK 284)

Altergang – DDS 233: Jesus lever, graven brast (DKK 205)

DDS 342: Nu ved jeg vej til Himmerig (DDK 275)

Tekstlæsninger

GT-læsning: 2 Mos 3,1-7.10-14

Moses vogtede får for sin svigerfar Jetro, præsten i Midjan. Da han engang havde drevet fårene langt ud i ørkenen, kom han til Guds bjerg Horeb. Dér viste Herrens engel sig for ham i en flammende ild fra en tornebusk. Moses så, at busken stod i lys lue, men at den ikke blev fortæret af ilden, og han tænkte: »Jeg må hen og se nøjere

på dette mærkelige syn! Hvorfor brænder busken ikke?« Men da Herren så, at han gik hen for at se det, råbte Gud til ham inde fra busken: »Moses! Moses!« Han svarede ja, og Gud sagde: »Du må ikke komme nærmere! Tag dine sandaler af, for det sted, du står på, er hellig jord.« Og han sagde: »Jeg er din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud.« Da skjulte Moses sit ansigt, for han turde ikke se Gud. Så sagde Herren: »Jeg har set mit folks lidelse i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig over slavefogederne. Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde. Gå nu! Jeg vil sende dig til Faraos. Du skal føre mit folk israelitterne ud af Egypten.« Moses sagde til Gud: »Hvem er jeg, at jeg skulle gå til Faraos og føre israelitterne ud af Egypten?« Gud svarede: »Jeg vil være med dig, og dette skal du have som tegn på, at det er mig, der sender dig: Når du har ført folket ud af Egypten, skal I dyrke Gud på dette bjerg.« Moses sagde til Gud: »Når jeg kommer til israelitterne og siger til dem, at deres fædres Gud har sendt mig til dem, og de spørger mig, hvad hans navn er, hvad skal jeg så sige til dem?« Gud svarede Moses: »Jeg er den, jeg er!« Og han sagde: »Sådan skal du sige til israelitterne: Jeg Er har sendt mig til jer.«

Epistel:

ApG 4,7-12

Da Peter og Johannes i templet havde helbredt en lam mand, hentede rådet dem ind og spurgte dem: »Med hvilken magt og i hvilket navn har I gjort dette?« Fyldt af Helligånden svarede Peter dem: »Folkets ledere og ældste! Når vi i dag bliver forhørt på grund af en velgerning mod en syg mand, hvordan han er blevet helbredt, så skal I alle, ja, hele Israels folk vide, at det er i Jesu Kristi, nazaræerens, navn, ham som I korsfæstede, men som Gud oprejste fra de døde, at denne mand står rask foran jer. Jesus er den sten, som blev vraget af jer bygmestre, men som er blevet hovedhjørnesten. Og der er ikke frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.«

Prædiketekst:

Joh 14,1-11

Jesus sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro på Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for

at gøre en plads rede for jer? Og når jeg er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.» Thomas sagde til ham: »Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?« Jesus sagde til ham: »Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.« Filip sagde til ham: »Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.« Jesus sagde til ham: »Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.«

PRÆDIKEN

»Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?«

Hvor skal vi gå hen? Hvordan skal vi finde vej? Det er disciplen Thomas, der sætter ord på den følelse, utallige mennesker har stået i, når livet viser sig fra sin vanskelige side. Når man mister en af sine nærmeste, når modgang prøver os hårdt, når vi ikke kan se Gud.

Vi er i Jerusalem, og det er Skærtorsdag. Den dag, da Jesus holdt sin lange afskedstale til disciplene. Talen er gengivet i Joh 14-17, og vores tekst er begyndelsen på den. Disciplene vidste, at han ville forlade dem, og da skyller denne forfærdelse ind over disciplene: Hvad skal vi dog gøre, hvis du, Jesus, ikke længere er hos os? Han havde forudsagt, at det ville ske, men nu bliver de klar over, at det er virkelighed og nært forestående.

Jeg kender denne forfærdelse. Hvad skal jeg gøre, hvis Jesus forlader mig? Hvis jeg mister ham af syne, af en eller anden grund mister troen på Jesus? Jeg vil gerne sætte ord på denne forfærdelse, dels fordi jeg ved, at mange har denne oplevelse eller anfægtelse fra tid til anden, og så kan vi lige så godt tale højt om den, og dels fordi

det faktisk er et sundhedstegn ved troen, at den anfægtes og frygter, at Jesus er væk. Ja, du hørte rigtigt. Det er et sundhedstegn. Ligesom det er et sundhedstegn ved et ægteskab, at man frygter at miste den elskede.

Det er også et sundhedstegn, at disciplene reagerer på hans ord om, at han forlader dem. Tænk, hvis de havde sagt: ”Fint nok, Jesus. Vi finder en anden at følge, der kommer sikkert et andet godt tilbud på det religiøse supermarked, og det griber vi fat i, når du ikke længere er der”.

Jeg kan være bange for, at mange forhenværende kristne har det sådan, at de er vokset op i troen på ham, men når på et tidspunkt man ikke har kunnet få øje på Jesus, så har man tænkt, at han er der nok slet ikke, eller noget andet kunne måske være lige så godt, og Jesus er kun én blandt mange tilbud. Én citerede for mig i tirsdags, hvad hun formentlig troede var et bibelcitater: ”Enhver bliver jo salig i sin tro!”

Er det sandt? Nej! Hvis vi mister Jesus, så mister vi også saligheden, evigheden med Gud, frelsen.

Jesus siger det så tydeligt: *Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.*

Jeg forstår godt, at mennesker kan sige: ”Enhver er salig i sin tro”. For en umiddelbar betragtning ville jeg også ønske at det var sådan. Det er det mest rummelige, der er ingen skarpe hjørner, man risikerer ikke at blive kaldt en mørkemand eller en sortseer, og folk synes, det lyder godt.

Vi er frie til at tro, lige hvad vi vil, og derfor vil jeg heller ikke anfægte, at nogle tror på det, vi kalder alles frelse. Det, jeg vil anfægte, er at man tror på det og samtidig tror, at man er kristent mennesker, der tror på, hvad Jesus har sagt. Det kan ikke lade sig gøre.

Der findes mange religioner, som er rummelige og tiltalende og giver mennesker livsindhold og gode tanker og følelser, og så kan man bare vælge en af dem, hvis man gerne vil tro på, at alle bliver frelst til sidst.

Jesus siger det så klokkeklart og umisforståeligt: *Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig.* Og utallige af hans lignelser og ord peger nøjagtig samme vej. Det er derfor, jeg frygter at miste Jesus. Og ikke bare jeg, for vi er i godt selskab her. Jesus advarede mod at have olie i lamperne i begyndelsen, men siden komme til at stå udenfor Guds rige. Paulus skrev om, at han selv kunne blive forkastet, selv om han havde prædikeret for andre. Peter skrev, at Djævelen går omkring som en brølende løve og leder efter nogen at sluge. *Vær årvågne og på vagt,* skriver han.

Hele Bibelen er fyldt af mennesker, som anfægtes og oplever nøjagtig det samme, som disciplene oplevede den sidste aften med Jesus, og som vi oplever i dag. Tag det som et sundhedstegn ved troen, at du ikke sover i stille sikkerhed og tror, at du flyder lige så stille ind i Himlen, og at alt går af sig selv, uanset hvordan du forholder dig til Guds ord. Denne sikkerhed er farligere end døden selv. Uroen, anfægtelsen, tvivlen er sund.

For Jesus har gode ord til det menneske, som har denne frygt. *Jeres hjerte må ikke forfærdes,* siger han. Han taler direkte til det forfærdede hjerte. Han trøster og opliver. Det er lige netop det, Guds ord kan. På disciplenes spørgsmål svarer Jesus med trøst og hjælp. Der er mange boliger i min Fars hus, siger han. Der er ikke trangt. Der er plads. Der er rent faktisk plads til alle. Ingen står udenfor, fordi der ikke er plads. Ingen står udenfor, fordi Gud ikke vil have os med. Tværtimod, Jesus siger, at han *går bort for at gøre en plads rede for jer.*

Det er derfor, at jeg sagde, at jeg kun for en umiddelbar betragtning kan være tiltrukket af ordet: ”Enhver bliver salig i sin tro”. Men hvis det var sandt, så betyder det også, at det Jesus ville gå bort for at gøre, er ligegyldigt. Døden på korset dagen efter, Langfredag, ville være ligegyldigt. Opstandelsen også.

Jesus ville ikke være *vejen, sandheden og livet*, men en blandt mange. Én vej blandt mange, én af sandhederne, ét bud på livet. Kan vi se, hvordan denne tiltrækkende

tanke om alles frelse trækker tæppet helt og aldeles væk under evangeliet? Det mister enhver betydning.

Og det er ikke bare for at redde evangeliet, at det her er vigtigt. Det er for at redde os! Her skal vi have fat på den religiøse virkelighed og, hvordan Bibelen beskriver den. Udgangspunktet for os er nemlig ikke, at vi bare kan vælge og vrage.

Jeg hørte engang en anskueliggøre dette på en god måde. Han sagde:

Mange danskere tror, at religion er som en pizzabar, hvor man selv vælger sit tilbehør. Man kan vælge lidt hist og pist, tage lidt af det gode fra kristendommen med og så supplere med noget andet, lidt fra buddhisme og det nyreligiøse og måske endda et par træk fra islam – hvis man har lyst til det. Så har man en god og velsmagende pizza, som man gerne vil have den. Og åndelig talt, så har man sin egen religiøse blanding, som det passer en bedst. Og man tænker: Det er fint, som jeg har valgt. Enhver bliver jo salig i sin tro!

Er det et sandt billede på den åndelige virkelighed? Nej, vi skal have fat i et andet billede.

Vores åndelige virkelighed er som et hus i brand. Lad os bare forestille os, at kirken brænder. Vi er samlede herinde, og røgen fylder kirken, og ingen kender vejen ud. Pludselig lyder der et råb: ”Jeg har fundet en udvej.” Og befrielsen begynder, og folk strømmer ud og bliver reddet. I den situation er der ingen, der begynder at klage over, at der ikke er andre veje ud eller sige: ”Jeg vælger en anden vej.”

Det er det billede, der passer på os, når Jesus siger: *Ingen kommer til Faderen uden ved mig*. Jesus ser udgangen, han er redningen. Vores hus er i brand. Vores hus er fyldt med synd og med afguder, og det behøver man ikke kende sig selv særlig godt for at vide. Vi har brug for, at Gud gør os fattige og anfægtede og derefter rækker os det evangelium, der har kraften til at redde den fattige og gøre os retfærdige. Ikke gøre os perfekte, men gøre os retfærdige og tilgive os. Det var det, Jesus kæmpede for. Det var det, der drev ham til korset, hvor han gav sit liv for os og bragte sit liv som et offer til Gud. Som Peter sagde, da han stod over for det store råd: *Der er ikke*

frelse i nogen anden, ja, der er ikke givet mennesker noget andet navn under himlen, som vi kan blive frelst ved.

Jeg er glad for, at enhver ikke bliver salig i sin tro. Det ville nemlig betyde, at ingen blev salig. Ingen blev frelst. Den nye jord og Faderens hus ville være tom. Det bliver den ikke. Jesus har sat pladser frem – og på en af dem står der dit navn.

Jesus er sandheden. Det må give os en stor ydmyghed. Jeg er ikke sandheden og har heller ikke sandheden. Men Jesus er sandheden. Altid må vi henvise til Jesus og hans ord som sandheden.

Jesus er livet. Han er det liv, som aldrig kan dø, efter at han brød døden

Påskemorgen.

Den, der har set Jesus, har set Faderen. Det er et svimlende udtryk. Hvis vi har set Jesus, så har vi set den levende Gud!

Amen!